

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Nedovolené potěšení
slečny Claiborneové

BRONWYN SCOTTOVÁ

NEDOVOLENÉ
POTĚŠENÍ SLEČNY
CLAIBORNEOVÉ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

*také se Vám to stává, že si při čtení romantických příběhů z minulosti s vděčností uvědomíte, v jak pro ženy šťastné době žijeme? Ženám již nehrozí, že by jim jejich otcové, bratři, manželé nebo dokonce i vzdálení příbuzní diktovali, jak a s kým mají žít, co smějí a co nesmějí dělat, říkat, možná si i myslet. A přesto se i v takových temných dobách našly odvážné, v pravém smyslu slova **hrdinky**, které si troufaly postavit zaběhlému společenskému řádu a konvencím a svými činy postupně proměňovaly společnost ve více lidskou a spravedlivou. Samozřejmě jim to šlo snadněji, když měly po boku toho pravého, moudrého a podpůrného muže. A tak je to do dnešních dnů, v tandemu jde vždy všechno lépe. Lépe se čelí štěstí i neštěstí, zkrátka život s tím správným partnerem je snazší a radostnější. A když jeden vztah nevyjde? Počme se, třeba za rohem čeká ten pravý.*

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

**NEDOVOLENÉ
POTĚŠENÍ SLEČNY
CLAIBORNEOVÉ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Miss Claiborne's Illicit Attraction

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2022

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2022 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2556-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2557-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2558-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, jaro 1839

Někteří muži se narodí divocí. Jiným je divokost vnucena.

Ze dvou mužů stojících uprostřed prachu, který vířily nohy lidí a koní na improvizované startovní čáře podél Richmond Road patřil Logan Maddox ke druhé skupině, zatímco Carrick Eisley, divoký jako podzimní bouře, s kaštanovými vlasy a bouřkově šedýma očima, patřil zcela zjevně k té první skupině.

„Při všech svatých, přísahám, že každým rokem soutěží čím dál mladší ročníky,“ zamumlal Logan a uhnul stranou, aby ho nepřejel neopatrný vozka, který zastavil svůj kočár vedle Carrickova, aniž by si všiml muže stojícího těsně vedle.

Carrick se na svého přítele škodolibě usmál ze svého sedadla v kočáře. „Mladší, a proto je snazší je porazit.“ Prohlédl si lehké kočáry, které se stavěly do řady. Celkem jich bylo dvanáct. Pouze polovina vozků mu byla známá. Druhou polovinu tvořili nováčci, kteří přišli zkusit štěstí v nepovolených závodech – pozor ne v nelegálních. V tom je rozdíl. Nikdo nezakazoval závodit v Richmondu za bílého dne, jen to

nebylo doporučené. Ale co mohly úřady dělat? Bylo to trochu jako souboj, který byl skutečně nelegální, jak Carrick rád poznamenával. Ani jedno z toho se nemělo dít, ale všichni věděli, že se to děje, a nikdo s tím nemohl nic dělat.

Nepostihované silniční závody se staly jakousi iniciační zkouškou pro mladé Londýňany. Takové závody se samozřejmě otevřeně nedoporučovaly, protože s nimi bylo spojeno nebezpečí. Denní provoz měl ten neblahý zvyk, že závodníkům překážel. V tomto ohledu byla denní verze půlnočního závodu do Richmondu náročnější. O půlnoci vozka bojoval s tmou, ale na oplátku měl prázdnou silnici. V poledne však řidič viděl, kam se řítí, ale čelil obrovskému množství pomalého provozu. Takový provoz činil závod za denního světla obtížným a nebezpečným.

Carrick natáhl ruce nad hlavu, aby si protáhl záda. S úpěním dokončil protahování a natáhl nohu před sebe, opřel ji o přední desku.

„Jak je na tom tvoje koleno?“ Logan ukázal hlavou na jeho nataženou končetinu.

Carrick pokrčil rameny a Loganovu starostlivost odbyl. „Dobře, dneska ráno je trochu ztuhlé, ale to se rozhybe. Vždycky povolí, jakmile se rozcvičím.“ Carrickův pohled upoutal řidič na konci řady, který mu na pozdrav pokývl kloboukem a pak se otočil, aby něco řekl vozkovi hned vedle.

„Tvůj nadšený fanoušek?“ ušklíbl se Logan.

„Možná.“ Snad. Těžko říct. Carrick ho neznal, ale ten muž ho zřejmě poznal. Závodil a vyhrával s kočáry tak dlouho, že se stal něčím jako živoucí legendou. Jeho tělo za tu legendu zaplatilo. Spolu s vítězstvími

přišly i nehody, jako například ta, kdy byl vyhozen z kočáru, když vjel příliš rychle do zatáčky a zlomil si ruku. Normální člověk by v tu chvíli ukončil závodní sezónu, možná dokonce i svou „kariéru“ v závodním světě. Ale Carrick ne. Dokončil pochybnou sezónu tím, že o týden později jednorukým řízením dosáhl vítězství. Bylo mu tehdy třiatdvacet, byl pouhý mladík, o deset let mladší než teď.

„To koleno ti jednoho dne odejde,“ varoval ho Logan a mračil se.

„Ale dneska ne.“ Carrick se zasmál. Snažil se nemyslet na koleno ani na žádné jiné bolesti, které měl. Myslet na ně znamenalo přiznat si je a také si přiznat všechno, co představovaly: že je na tohle už příliš starý.

„Tak ty *doufáš*, že to dneska nebude.“ To byl Logan, praktický cynik. Jeden z nich musel být takový a rozhodně to nebyl on. Byl optimista z nutnosti, jinak by už před lety přestal závodit. Teď ho poháněl optimismus. Optimismus, že dnes vyhraje, že jeho koleno ještě chvíli vydrží. Závody, koně a kočáry byly vše, co znal.

„Hej! Carricku, jsi to ty?“ zavolal muž a přistavil jasně žlutý faeton ke Carrickově druhé straně kočáru. „Říkal jsem si, že tě tu dnes uvidím.“

„Landon Fellowes, proboha!“ Carrick natáhl ruku, aby si s druhým mužem potřásl rukou, a při pohledu na svého přítele se mu zvedla nálada. „Podívej, kdo tu je, Logane, náš budoucí novomanžel.“ Carrick mrkl na Landona. „Jsem dost překvapený, že tě krásná slečna Claiborneová pustila z dohledu, když se svatba blíží.“ Jakékoli pochybnosti, které tento den mohl přinést, byly nyní pryč. Slunce svítilo,

obloha byla modrá, čekaly závody, výhra a Landon, jeden z jeho nejlepších přátel byl tady vedle něj, aby s ním sdílel vzrušení ze závodu.

„Svatba je v pátek.“ Landon se usmál a vyzářoval až směšné množství štěstí. „Dneska má poslední zkoušku šatů. Právě jsem ji tam odvezl. Těžko se mi věří, že příští týden touhle dobou budu manžilek pod pantoflem.“ Ale Carrickovi se nezdálo, že by to Landonovi nějak vadilo. Jeho přítel vykazoval všechny známky zamilovaného muže. Svatba Fellowesových a Claiborneových byla stále tématem sezóny, velkolepým románkem i spojením dvou bohatých rodin, jejichž dva pohlední potomci se měli vzít. Pohádky nemohly být lepší. „Budeš tam, na mojí svatbě? Ano?“ zeptal se Landon.

„Nenechám si to ujít.“ Carrick se na svého přítele usmál. „Jsi šťastný muž a slečna Claiborneová je krásná žena.“ Podle všech zpráv byla také oblíbená, měla dobré kontakty a byla bohatá. Její rodiče nešetřili na svatbě, a dokonce koupili mladému páru dům v Londýně výměnou za to, že si jejich dcera vezme dědice hraběcího titulu. Landon Fellowes nějak dokázal získat všechno: dobrý vzhled, krásnou nevěstu, do které byl šíleně zamilovaný, i finance, které potřeboval, aby mohl bez starostí žít své sny. A časem bude mít i titul. Do té doby bude skvělým závodníkem, dokonalým Angličanem, který žije perfektní život.

Carrick rád závodil s Landonem. Landon byl dobrý vozka, který věděl, čím kamaráda popožene k lepšímu výkonu. Jak to tak vypadá, Landon to dnes udělá znovu. Carrick si prohlédl Landonovo spřežení, dva svalnaté clevelandské hřebce. „Noví koně?“

zeptal se Carrick s uznáním. Vypadali dobře, budou schopni držet tempo s jeho vlastním spřežením.

„Nové spřežení, nový kočár. Vše je svatební dar od mého otce.“ Landon se pyšně usmál. „Ten napravo s malou hvězdičkou je King a ten druhý je Sabre. Oba hoši jsou rychlí a kočár je nejnovější model, nový francouzský design. Dnes tě nejspíš porazím,“ zasmál se dobromyslně.

„Možná,“ žertoval Carrick. Ale myslel si, že jeho šance jsou stále dobré. Měl svoje koně ve spřežení rád. Kdykoli by na ně vsadil. Vychoval je od hříbat, znal je do detailu, věděl, co dokážou a co ne. „Porazený platí první rundu v Richmondu?“

„A to budeš ty.“ Landon se široce usmál, slunce se odrazilo od jeho blond vlasů a jeho smích byl plný života. Pokývl ke Carrickově spřežení. „Pořád jezdíš s Holsteiny? Kolik jim teď je? Asi už přemýšlejí o důchodu.“

„Pořád a pokaždé. Je jim deset. Ještě mě nezklamali.“ Carrick se rozhodl ignorovat poznámku o odchodu do důchodu. K odchodu do důchodu neměli jeho koně o nic blíž než on sám. Bronte a Sterope, pojmenovaní po nesmrtelných koních, kteří táhli vozy boha slunce po obloze, mu byli blíž než někteří lidé. Neexistoval stejný pár jako tihle dva. Zkřížil jejich holštýnské matky s plnokrevným otcem, který byl velmi rychlý. Hříbata se narodila s odstupem dvou týdnů.

Startér dal závodníkům poslední pokyn. Logan ustoupil od řady kočárů, oběma zamával rukou a pronesl: „Jedte opatrně, vy dva. Uvidíme se v cíli.“

Carrick ohnul koleno a snažil se ignorovat narůstající důkaz o konci kariéry. Čas se krátil. Dnes ráno to

s Loganem zlehčoval, ale koleno ho bolelo častěji než dřív. Za pár dní mu bude třicet čtyři... *na duchod je dost brzy*. Ponurou myšlenku odsunul stranou. Dnes si takové úvahy nemůže dovolit. Musí myslet na vítězství. Vítězství bylo finančně i společensky lukrativní. Vítězství udržovalo jeho další sny naživu, byly usazené v podvědomí a čekaly na okamžik, kdy je bude moci realizovat: farmu, koně, slušný život naplněný stavěním kočárů. Rozhodně daleko klidnější život. Možná proto se mu tolik bránil. Nebyl typem klidného člověka. V hloubi duše věděl, že touží po reputaci, kterou si vybudoval. Nebyl připravený zmizet na venkově. Ještě ne. Ale jednoho dne... jednoho dne určitě podlehne jeho lákadlu.

Carrick sebral otěže a připravil koně na start. Bylo důležité vyrazit rychle a nezůstat uvězněn mezi ostatními závodníky. Ze zkušenosti věděl, jak to může změnit závod. Ano, měl už příliš mnoho zkušeností. Ve svých rozumnějších chvílích přemýšlel o tom, že by se z této nebezpečné hry džentlmenů stáhl. Ale když mu vítr čechral vlasy, silnice ubíhala a on byl pánem všeho – koní i kočáru, úhlů silnice – závěr byl vždy stejný: Ještě ne! Ještě jedna sezóna; ještě jedna sezóna jako nejrychlejší, nejriskantnější vozka Londýna, nejodvážnější, ten, kterému muži fandí a pro kterého dámy omdlévají; ještě jedna sezóna jako největší vítěz Londýna. Postará se o to, aby v ničem neprohrál, aby neměl tušení, jaké to je prohrát.

Startér zvedl bílý kapesník. „Pánové, na místa!“ Postroje zacinkaly. Carrick se připravil. „Start!“ Vyrazil. Vrhel se vpřed, jak jen mohl. Musel udržet svou legendu a chránit svou reputaci. Koneckonců, kdyby

nebyl nejnebezpečnějším hejskem v Londýně, kým by byl?

Bronte a Sterope vyrazili kupředu a hned využili svého náskoku. Teď, když byla silnice prázdná a rovná, mohli letět. V zatáčkách budou muset zpomalit. Nikdo nikdy nevěděl, co čeká za zatáčkou. Minul farmáře s těžkým vozem, který při jeho průjezdu zaklel. Před první zatáčkou zpomalil koně na klus, ostatní vozkové s kočáry se již seskupili za ním a několik z nich mu bylo stále v patách, mezi nimi i Landon. Zatáčku projel po vnitřní straně, spřežení se dobře točilo a kočár jel hladce po nápravách.

Carrickova radost stoupala. Tohle byla čirá radost! Pocit, že spřežení, kočí a kočár jsou v dokonalé synchronizaci. Vítr mu odhrnul vlasy z tváře a on cítil slunce na své kůži. Za sebou měl zatáčku, před sebou prázdnou, dobře viditelnou silnici, a tak dal koním volnost. Byli na to připraveni, prosili o to. Milovali běh.

Dvě třetiny cesty do Richmondu mu zůstal jako jediný soupeř Landon se svým lehkým faetonem. Oba byli nuceni zpomalit, protože silnici zabrala skupina nákladních vozů. Slyšel, jak Landon za ním nadává na dopravu. Carrick se zasmál. Podíval se na silnici a našel úzký pruh na krajnici, který byl dostatečně široký, aby mezi vnějším vozem a okrajem silnice projel dvoukolový kočár. Bude to těsné, bez prostoru pro chybu. Okraj silnice byl nerovný. Pokud by se dostal příliš doprava, kočár by se mohl převrátit. Příliš daleko doleva a skončil by na voze.

Carrick to risknul. Zatočil doprava, věděl, že Landon ho bude následovat a využije toho, že mu

proklestil cestu, ale budiž. Vozy zablokují ostatní závodníky za nimi, takže pak to bude závod dvou kočárů, jen on a Landon po zbytek cesty do Richmondu. Sterope a Bronte byli klidní, když manévroval úzkou mezírkou, nenechali se vyrušit ostatními koňmi a všeobecným ruchem na silnici. Projel kolem a byl volný!

Carrick švihl opratěmi a vyrazil, aby nabral větší rychlost. Blížila se poslední zatáčka před Richmondem a Landon za ním burácel a nutil ho zvyšovat rychlost a riskovat. Dosud měl štěstí. V zatáčkách zatím nepotkal žádný protijedoucí provoz. Jakou rychlostí má projet touto zatáčkou? Bylo téměř poledne. Nedávný provoz na silnici ho přišel draho. Nyní už neměl před Landonem žádný významný náskok. Landon by ho předjel, kdyby v zatáčce příliš zpomalil, a pak by musel pokračovat šíleným, bezohledným sprintem. Carrick udržel rychlost a přesunul se do středu silnice. Byla to stará, známá taktika. Tak mohl alespoň Landona zablokovat a ovládnout silnici. Tím, že jel uprostřed, zabránil Landonovi objet ho zvenku nebo zevnitř a měl lepší výhled, kdyby náhodou něco přijíždělo.

Carrick se cítil sebejistě a nechal koně běžet. Rychlejší časy vyžadují rychlejší opatření, a Landon ho dnes skutečně ohrožuje. Koutkem oka viděl, jak se Landon dotahuje a dere se kupředu.

Proboha! Ten chlap je šílený! Chce ho předjet po vnitřní straně a využít těsnější zatáčky, aby se dostal do vedení. Teoreticky to dávalo smysl, ale v praxi to bylo šílené. Teorie nepočítala s rizikem. *Kdyby* přijížděl někdo naproti, Carrick by mohl zatočit doleva, ale Landon by byl vytlačen do příkopu podél

krajnice. Pokud by... pokud by Carrick neustoupil, nezařadil se dozadu a nepřenechal mu cestu. To rozhodně ne! On neustoupí. Tohle byl závod, Logan za něj uzavřel sázky. Potřeboval vyhrát, potreboval peníze. Tohle je jeho kariéra. Neustoupí, ať už ho Landon Fellowes s ďáblem po boku provokuje jakkoliv.

DRUHÁ KAPITOLA

Carrick se zasmál a pobídl svoje koně. Ať to Landon zkusí, jen ať to zkusí! Landon se řítil mezi Carrickem a příkopem, vrhal na Carricka nadšeně vítězné pohledy a pobízel své nové clevelandské hnědáky. Přitom volal: „Co je dobré pro husu, je dobré i pro...“

Z vnější strany, kde měl lepší výhled, Carrick uviděl blížící se velký kočár jako první. „Landone!“ varovně vykřikl a prudce zatáhl za otěže, aby se vyhnul protijedoucímu kočáru a udělal široký oblouk doleva. Najednou ho to napadlo: Je poledne! Dostavník z Richmondu! Svět se zúžil na sérii obrazů, které se míhaly příliš rychle. Nemohl nic udělat, aby zastavil katastrofu, která se odehrávala před jeho očima: Landonův rychlý faeton ztratil rovnováhu a převrátil se do příkopu, koně se zřítili společně s faetonem a Landon byl prudce vymrštěn ze sedátka. Rozlehlo se hlasité řehtání vyděšených koní, skřípot a praskání kočáru, který se rozpadal, kola se naprázdno roztočila a přední deska faetonu se oddělila od podvozku. Carrick zastavil koně v bezpečí na levém okraji silnice a přeběhl přes silnici, křičel na kočího dostavníku: „Pošlete někoho pro pomoc! Zavolejte Logana Maddoxe.“ Pak volal svého přítele a doufal v nemožné,

že Landon vstane z trosek. Slezl do příkopu. Koně se v panice snažili vstát, ale kvůli nepříznivému úhlu kočáru se nemohli hýbat. Co dělat nejdřív? Landon neviděl a koně potřebovali pomoc. Neohrabane se vyšplhal k jejich hlavám a snažil se nepřiliš poslouchajícíma rukama rozepnout postroje. V příkopu s ním byl ještě někdo, snad jeden z cestujících z dostavníku. Jeden kůň byl volný, ten s bílou skvrnou na čele. King. Hnědák se vrhl vpřed a kulhal. Druhý kůň zařehotal, zraněný a frustrovaný. Tenhle nesl hlavní nápor převrácení. Společně s neznámým mužem se jim podařilo sundat ze zvířete oj i uvolnit postroj. Kůň se pokusil vstát, spadl zpět a zkusil to znovu.

„Zlomená noha,“ zhodnotil Carrick ponuře. Tento krásný kůň se z příkopu nikdy nedostane. Ale nejprve musí najít Landona.

„Mám pistoli,“ řekl cizinec otupěle.

„Počkejte s tím, musíme najít vozku,“ položil Carrick ruku na mužovo rameno a vzápětí se vydal klopytavě přes vzrostlý plevel v příkopu. Napůl se plazil, napůl se potácel směrem k tomu, co zbylo z lehkého faetonu. „Landone!“ zavolal chraplavě. Mezitím vystoupili i ostatní cestující z dostavníku a připojili se k pátrání, ale byl to Carrick, kdo ho našel, padesát stop od kočáru na dně svažitého náspu, v nepředstavitelné vzdálenosti. Bylo nemožné si představit, že by to někdo přežil.

Carrick sklouzl po náspu dolů a z jeho hrdla se ozývaly nesouvislé zvuky. Nemohl vyslovit ani slovo. Nebyla žádná naděje. To viděl i na dálku. Nepřirozený úhel těla, divný ohyb nohy. Ale to mu stejně nezabránilo v naději. „Landone, jsem tady. Landone...“

Vzal svého přítele do náruče a zděšeně ho málem upustil. Landon už byl mrtvý. Při nárazu si srazil vaz. Zbyla z něj jen bezvládná hromada kostí a svalů.

V tu chvíli se rozplakal nekontrolovatelným pláčem, který otřásal celým jeho tělem, když si uvědomil závažnost toho, co se stalo. Ale jak se to mohlo stát? Ještě před chvílí se spolu smáli, jeli spolu s větrem o závod a pak... Poslední obraz Landona vymrštěného ze sedadla kočáru mu bránil v dýchání. Prohrábl si rukama vlasy, jako by ho takové gesto mohlo uklidnit. Nic nemohlo zastavit divoké výkřiky, které se mu draly z hrdla.

Stále křičel, obě ruce zaťaté do hřívky svých vlasů, když ho Logan našel a když mu nějakí cizinci, které neznal a nikdy je ani znát nebude, vzali Loganovo tělo z klína. Možná by řval bolestí celý den a celou noc, kdyby ho Logan násilím neodtáhl zpět na silnici k tomu, co zbylo z faetonu. Shromáždil se tam docela velký dav. Ostatní závodníci zastavili a postávali kolem. Několik z nich přišlo, aby s ním promluvili.

„Proboha, lidi, copak nevidíte, že není ve stavu, aby se bavil?“ zavrčel Logan a odtáhl Carricka od davu do jeho kočáru. „Odvezu tě do hostince.“ Vzal do rukou opratě a energicky pobídl oba koně, Steropea i Bronteho. Carrick nevěděl, jak by zvládl první strašné hodiny po nehodě, kdyby nebylo Logana. Logan mu připravil pokoj, horkou koupel, silný drink, teplé jídlo a měl s ním nekonečnou trpělivost, zatímco se šok uklidňoval a jeho mysl se potýkala se scénami, které nemohla vymazat, ani nikam odložit.

Carrick zíral na jantarovou tekutinu ve sklenici a matně si uvědomoval, že s jeho návratem do skutečnosti přišel i večer, který cíhal jako stín na okraji

jeho smutku. „Měl se tento týden ženit.“ Carrick otupěle zamumlal tato slova, ale zdaleka nebyl natolik otupělý, aby ho nenapadly souvislosti. *India. Panebože, India.* „Budu jí to muset říct.“ Ale jak? Oslnívá India Claiborneová, jejíž úsměv rozzářil taneční sály v Mayfairu a která strávila dopoledne poslední zkouškou svatebních šatů, bude zdrcena. Její svět byl plný světla a dokonalosti od rána do noci. A teď byla ta dokonalost najednou bez varování a navždy rozbita. Neměla šanci se na to připravit. On moc dobře věděl, jaké to je, když člověka zasáhne takový šok, a jak se pak cítí bezmocný.

Z hloubi jeho nitra se vynořilo něco bolestivého, vzpomínka, která se mu spolu s brandy kroutila a převalovala v žaludku, vzpomínka na ztrátu nejdůležitější osoby na světě, vzpomínka na patnáctiletého chlapce, který ztratil svého milovaného otce, muže, který byl jednu chvíli plný života a v další chvíli mrtvý, a on tomu nemohl zabránit, stejně jako dnes nemohl zabránit Landonově smrti.

Zničující nestačilo k popisu smutku, který následoval, když mu došlo, co smrt znamená: navždy pryč. Žádná šance se rozloučit, říct vše, co mělo být řečeno už dávno. India to také všechno pocítí, a ještě mnohem víc. Nikomu by to nepřál, zejména ne jí, dívce, která měla pro co žít, na co se těšit, dívce, která byla ztělesněním toho, co to znamená být naživu. Když byl člověk s Indií Claiborneovou, nemohl si pomoci a také se cítil naživu. V tom si byli podobní. Sdíleli vášeň pro život.

Nikdy nebylo obtížné mít ji s sebou při Landonových dobrodružstvích, když se zasnoubili. Carrick si užíval její společnost. Byli přátelé díky společnému

známému Landonovi. Ale teď byl Landon pryč. Měl by být s ní, utěšovat ji, říct jí to. Měla by se to dozvědět od něj.

„Už jsem to oznámil příslušným osobám.“ Logan mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. „Nemusíš se starat.“

Carrick ruku prudce odtáhl, vztek mu hořel v žilách a tělo mu zaplavily první bolestivé návraty vln emocí, jež ho zaplavily, když se díval na Logana. „Ne, ty to nechápeš? Musím jí to říct. Byla to moje chyba. Měl jsem uhnout ze silnice.“ Odpustí mu to India někdy? Určitě mu to bude vyčítat, jak by taky ne?

Logan se na něj přísně podíval. „Slyšel jsem, jak to bylo, od jednoho kočího. On to tak neříká. Landon riskoval, Carricku. To *on* měl uhnout *tobě*, ale rozhodl se projet vpravo. Byl zkušený vozká a věděl, jaké nebezpečí takový manévr představuje.“

„Donutil jsem ho, aby si ten manévr vybral,“ namítl Carrick, nenechávaje se ovlivnit Loganovým argumentem. Landon Fellowes je mrtvý, muž, jenž měl dokonalý život před sebou, zemřel, než ho stačil prožít. „V jednu chvíli kolem mě proletěl a křičel nějaké nesmysly o tom, co je dobré pro husu, a v další chvíli...“ Carrick se dusil douškem brandy. „... letěl vzduchem a byl pryč.“ Slovo *letěl* bylo příliš mírné na to, co se stalo.

„Doktor řekl, že si zlomil vaz,“ řekl Logan tiše a věčně. „On...“

„Já vím.“ Carrick náhle a prudce odsunul židli. Hodil sklenici plnou brandy proti zdi. Ta se rozbila a kaskáda skla a jantarové tekutiny spadla na zem. Ukázal prstem na Logana a celý se třásl vztekem. „Ne! Neopovažuj se mi říct, že nic necítil, jako by

to, že necítil, jak mu ubíhá poslední okamžik života, byla útěcha, která mi má zlepšit náladu.“

Logan zvedl ruce na znamení kapitulace. „Dobře. Neřeknu to.“ Klidně sáhl po karafě a nové sklenici a podal ji Carrickovi.

„A ten kůň?“ Carrick se napil nového nápoje. Určitě přijde otupělost a pak zapomnění. Kdyby jen mohl pít rychleji, přišlo by to dřív.

„Zabil jsem ho sám. Ten druhý je ve stáji tady v hostinci.“

Carrick přikývl, hrdlo měl sevřené. „Děkuji.“ Přemýšlel, jestli je v hospodském sklepě dost brandy, aby mu pomohla najít klid. Pravděpodobně ne. Nejlepší, v co mohl doufat, byl pouze dočasný únik. Tyto okamžiky s ním zůstanou navždy. Nic už nebude jako dřív. „Zítřka půjdu za slečnou Claiborneovou.“

„Pokud cítíš, že musíš, ale varuji tě, že tě možná nepřijme,“ varoval ho Logan přísně a pak dlouho seděli v tichosti.

„Kolik peněz mám v bance?“ zeptal se Carrick nakonec. Nikdy se nestaral o své výhry, nikdy nevěděl, kolik přesně má. To byla Loganovova práce. Ale teď už určitě měl dost.

„Záleží na tom,“ odpověděl Logan opatrně. „Na co je potřebuješ? Snad nechceš dát peníze slečně Claiborneové. Ta má sama dost.“

Carrick se zhluboka nadechl a dopil další sklenici brandy, pátou? Možná šestou? Záleželo na tom? „Chtěl bych si zařídit dílnu na výrobu kočárů v Bensonu. Můžeš to zařídit?“ Chtěl pryč odtud, ze světa, který se najednou naplnil tragédií, jedné ze dvou věcí, kterým se přísahal vyhnout, když zemřel jeho otec. Za druhé si slíbil, že už nikdy nedopustí, aby

vznikly takové vazby, které by mohly vést k další tak extrémní ztrátě. Milovat znamenalo ztratit a ztráta byla jediná věc, kterou Carrick nesnášel. A přesto dnešní události způsobily, že to, co tak nesnášel, se právě znovu stalo.

„Jsi si jistý? Nechceš si to ještě rozmyslet?“ radil Logan. „Možná není nejvhodnější doba...“

„Ne,“ přerušil Logana rozhodně. Nechtěl přemýšlet. Carrick sáhl po karafě, ruka se mu třásla a žaludek se mu začal svírat. Nepodařilo se mu nalít sklenici. Brandy se vylila na stůl. Úplně minul sklenici. Carrick zakolísal. „Logane, myslím, že budu...“ Nestihl to dokončit, a už se obsah jeho žaludku rozprskl na Loganových naleštěných botách. Veškerá brandy, veškeré jídlo, veškerá lítost, nic z toho nemohl vzít zpět. Tíha celého dne, toho, co udělal, ho znovu zaplavila a teď znal odpověď na svou otázku. Jestli není lehkomyšlným londýnským sukničkářem, co tedy je? Je vrah. Zabil svého přítele, ukradl mladé ženě slibnou budoucnost a vzbudil své vlastní demony. Bylo mu jedno, že nikdo jiný to tak neviděl. On sám to tak bude vnímat po zbytek svého života.

TŘETÍ KAPITOLA

Benson, Oxfordshire – podzim 1842

Zvládne to. Sejde dolů a zúčastní se svého prvního oficiálního odpoledního čaje za poslední tři roky. India Claiborneová se zastavila na schodech a naslouchala šumu hlasů ze salónu pod sebou. Kdysi by ji představa odpoledního čaje stráveného výměnou novinek se skupinou dam naplňovala radostným očekáváním. Trápila by se, které šaty si obléct, jak si upravit vlasy, jak sedět, aby vypadala co nejlépe. Dnešní čaj však v ní nevyvolával žádné podobné pocity. Byla to pouze událost, kterou bude muset vydržet a přežít.

Když ji Elizabeth pozvala na podzimní loveckou slavnost ve Foxfields, přišlo jí jako dobrý nápad zúčastnit se. Od smrti svých rodičů neměla dovolenou. A kam jinam jet než do domu své přítelkyně? Elizabeth slíbila, že oslava bude malá, tlak vytvářet společenské kontakty minimální a hlavně, nikdo ji nebude znát a tím pádem nebude vědět ani o tragédiích, které ji postihly. Veřejně známou tragédii Landonovy smrti následovala za méně než půl roku poté nehoda na lodi u ostrova Wight, při které zahynuli její rodiče.

Po této dvojité ráně se pochopitelně stáhla ze

společnosti, kterou kdysi tak nadšeně navštěvovala, aby se vyhnula soucitným pohledům a neustálým dotazům. A kromě toho to bylo i nutné. Neměla čas na hektický společenský život. Někdo musel vyřešit otcovy finanční záležitosti, které se nacházely v mnohem větším chaosu, než by se dalo očekávat od milovaného rytíře království. A někdo musel dohlížet na mladšího bratra Hala. Někdo musel zajistit, aby mu po dosažení plnoletosti zbylo nějaké dědictví. Tím někým *musela* být ona. Nikdo jiný, komu by mohla tuto úlohu svěřit, tu nebyl.

Byl tu sice bratranec Victor, ale nabízel pomoc za cenu, kterou nebyla ochotna zaplatit. A kromě toho měl k takové nabídce navíc pádné motivy, které se ani příliš nesnažil skrývat. Ne, nedůvěřovala mu, pokud šlo o její domov nebo dědictví jejího bratra. Ve skutečnosti se ho dokonce bála. Dost pravděpodobně z něj bude mít strach, dokud Halovi nebude pětadvacet a nebude pevně ovládat Belle Weather. *Ještě sedm let*. Tak dlouho bude muset ještě vydržet a bránit pevnost.

„Tady jsi, má drahá!“ mávla na ni Elizabeth, která právě vyšla ze salónu a zahlédla Indii stojící na schodech. Okamžitě vyběhla k ní nahoru a propletla svoje prsty s jejími. Tak a teď je India v jemných spárech Elizabeth, a už nebude úniku. „Vypadáš krásně, Indio. Růžová byla vždy ta tvá správná barva.“

India se podívala na své šaty. Podle ní to byla spíš tmavě růžová nebo starorůžová než růžová. Vybrala si tyhle šaty kvůli jejich decentní eleganci, ne kvůli barvě. Když si šaty oblékala, nepovažovala je za růžové. Nemyslela totiž na nic jiného než jak přežít odpoledne. Docela dobře se obejde bez komentářů

či jakýchkoli poznámek o minulosti i bez připomínek časů, kdy byla královnou každého plesu. Ty dny byly pryč. Nechtěla je zpět.

„Omlouvám se, nechtěla jsem ti připomínat... nic nepříjemného,“ omluvila se Elizabeth, když si příliš pozdě uvědomila svou chybu. „Jen jsem chtěla říct, že ti to moc sluší.“

India stiskla Elizabeth ruku. „Vždyť já vím.“ Je přecitlivělá. Její přítelkyně to myslela jen jako povzbuzení. Nejspíš úplně nepochopila její neochotu připojit se k sešlosti. India si byla vědoma, že jí Elizabeth nepochybně přeje jen to nejlepší. Po celé dětství jí byla věrnou přítelkyní, ale i potom, co se jejich cesty rozešly jí zůstala věrná. V osmnácti letech odjela India do Londýna na dvě úspěšné sezóny, zatímco Elizabeth zůstala doma. Když se Elizabeth vdávala, byla India její družičkou na tiché venkovské svatbě s Godricem Blackmonem. Elizabeth jí měla krátce poté tuto službu oplatit. Ani jedna z nich si nikdy nepředstavila, že k tomu nedojde.

I uprostřed tragédie byla Elizabeth v posledních třech letech neustálým zdrojem podpory, jednou z mála přítelkyň, které jí zůstaly věrné. Elizabeth na ni nikdy nezapomněla, ale nikdy se nevyptávala na nehodu, která připravila Landona o život a Indii o šťastnou lásku, když India o detailech mlčela. Elizabeth byla prostě při ní, poskytovala jí útěchu a podporu, stejně jako Elizabethin bratr Laurie. Společně ji provázeli těžkým obdobím. India jim bude navždy vděčná.

„Mám pro tebe novinku,“ zašeptala Elizabeth, když scházely po schodech. „Laurie dorazil. Bude jednou přátelskou tváří mezi cizími lidmi.“

Vysoký a štíhlý Laurie, Lawrence Benefield, s klidnými hnědými očima byl pro Indii vítaným člověkem, když obě vstoupily do salónu. Stál u krbu a povídal si s ostatními muži, jeho přátelský pohled se téměř okamžitě setkal s jejím. Usmál se na ni a pokývl hlavou. Ona se usmála také a uvolnila se.

Nebylo to tím, že by se snad bála setkávat se s lidmi. India se nesnažila předstírat plachost. Za poslední tři roky měla co do činění s mnoha lidmi, kteří by s tím souhlasili; od příbuzných, kteří skrývali svou chamtivost za tenkým závojem dobrých úmyslů, až po právníky, kteří považovali pod svou úroveň jednat o obchodních záležitostech se ženou. Spíš už neměla trpělivost na zdvořilostní konverzaci. Elizabeth ji trpělivě představovala ostatním hostům, jenže prázdné rozhovory ji iritovaly. A šlo jí na nervy i něco jiného, zejména když se kolo představování chýlilo ke konci. Její bratr nebyl přítomen.

„Hal ještě nepřišel?“ zeptala se India tiše Elizabeth, když se přesunuly k poslední skupině hostů. Bylo po čtvrté hodině, Hal měl dávno dorazit. V tuto chvíli už dávno překročil hranici módního zpoždění.

Elizabeth se zamračila a rozhlédla se po místnosti. „Přiznávám, že nevím. Je mi líto, nesledovala jsem to.“ Samozřejmě že ne. Je hostitelkou, má na starosti tisíce detailů. Nemá čas dohlížet na divokého osmnáctiletého mladíka. To je *moje* práce, pokárala se India. Dnes ji zanedbávala, protože se nechala unést vlastními starostmi. Zdržovala se nahoře a nechtěla jít dolů. Hal toho zřejmě využil a vyklouzl pryč.

Elizabeth dokončila představování a zastavila se u krbu, kde stál Laurie s Godricem. „Neviděl někdo z vás Hala? India se o něj bojí,“ zeptala se Elizabeth

jejím jménem. Godric a Laurie si vyměnili pohled, tak rychlý, že by si to člověk vůbec nemusel všimnout.

„Ne, ale já bych se nebál, slečno Claiborneová,“ ujistil ji Godric s uklidňujícím skoro otcovským úsměvem, než se jeho laskavé tmavé oči obrátily k manželce. „Odpolední čaje nejsou zrovna události, které by zajímaly mladé muže v jeho věku. Vlastně znám i několik dospělých mužů, kteří to cítí stejně.“ A to je přesně to, co Indii trápilo a trápí: události, které Hala zajímají. „Samozřejmě, čaj pro ně nemá stejnou přitažlivost jako pro mě.“ Godric se zasmál, vzal ruku své ženy a zvedl ji ke svým rtům, aby ji políbil. Po čtyřech letech manželství byla náklonnost mezi nimi nezpochybnitelná.

Laurie se zasmál a odkašlal si. „Možná bych se měl se slečnou Claiborneovou projít venku. Co vy na to? Můžeme se podívat po vašem bratrově, dokud nám to počasí dovolí.“ Nabídl jí rámě a India ho přijala, vděčná za příležitost na chvíli odejít z večírku a hledat Hala. Jako obvykle Laurie četl její myšlenky a vyhověl její potřebě, aniž by ho o to požádala.

„Godric má pravdu, víš,“ řekl Laurie, když ji vyvedl do zahrady. „Čaj Hala asi nezaujme. Nejspíš se někde schoval, možná v seníku, a čeká, až odpoledne skončí.“

India se na Laurieho podívala s pochybným nesouhlasem. Přála si, aby to bylo tak jednoduché. Ale Hal a potíže se vždycky nějak našly. Byl to dlouhodobý vztah, který se od smrti jejich rodičů ještě prohloubil. Navzdory pětiletému věkovému rozdílu si byli s Halem velmi podobní povahou, oba byli extrovertní, společenští a kdysi dávno si oba hledali vzrušení po svém.

Ale v jednom si podobní nebyli – v „posmrtném životě“, jak Laurie nazýval roky od smrti Landona a jejich rodičů, a to v tom, jak se vyrovnávali se ztrátou nejbližších. V tom se stali naprostými protiklady. Zatímco ona se stáhla a žádné vzrušení nehledala, Hal se do toho pustil se vši vervou a hledal jednu dobrodružnou zkoušku za druhou, aby otestoval sám sebe.

Laurie ji vedl po štěrkové cestičce, která se v létě pyšnila záplavou květů na okolních záhoncích, ale nyní, v podzimním sevření, byla docela pustá. „Co se týče Hala, jsem překvapený, že je vůbec tady. Myslel jsem si, že má být tento semestr v Oxfordu.“

Právě tohle bylo v těchto dnech pro Indii citlivé téma. I Laurieho zdvořilá otázka v ní vyvolala nepříjemné pocity. Hal měl odjet, všechno bylo domluvené, ale on se tomu velmi vehementně bránil. Dokonce vyhrožoval útekem, pokud ho pošle pryč, až jí nakonec přišlo, že nemá smysl snažit se ho přesvědčit.

„Dohodli jsme se na kompromisu,“ řekla India pevně. „Začne v zimě po Vánocích.“ I před Lauriem, svým přítelem, si byla vědoma, že vypadá jako slabé a zranitelné stvoření, které jako by si nedokázalo poradit s vlastním bratrem.

„A mezitím?“ zeptal se Laurie. „Kompromis spočívá v tom, že *obě strany* dostanou alespoň část toho, co chtějí.“ Bylo jí jasné, že je tím rozhodnutím zklamaný, možná dokonce zklamaný z ní.

Zvedla bradu v defenzivním gestu. „Učí se účetnictví v Belle Weather.“ Těžko říct, kolik si toho zapamatoval. Nepodařilo se jí ho přimět, aby se scházel se správcem tak pravidelně, jak by si přála, ale byl to alespoň začátek.

Laurie ji pozoroval a možná hádal, co vynechala.